

A la vora del foc | Quina poca fe! | Climent Forner.....

Dijous passat, dia 11 de setembre, s'esqueia la Diada Nacional de Catalunya. A no trigar, en el 2014, s'escaurà el tricentenari de la nostra desaparició com a poble independent i sobirà. I què? De què serveixen tals commemoracions si no ens aporten res de bo?

Uns quants anys enrere, recuperada la il·lusió patriòtica gràcies als nous temps democràtics, ens plantejàvem si la celebració de la Diada havia de ser festiva o reivindicativa, talment els platets d'unes balances que, segons els vents, es decantaven ara cap aquí, ara cap allà. Avui dia ja ni això, fins al punt que aviat la fatídica data podrà ser esborrada del nostre calendari festiu, i només se'n queixaran quatre ploramiques. Això que algun espectacle com «L'Onze de Setembre a Gironella» prou s'esforça, de fa vuit anys, a ajudar-nos a mantenir viva la memòria històrica sense la qual les nacions, com les persones, deixen d'existir, almenys políticament.

Aquest és el cas de Catalunya, la nostra nació, greument malalta potser com mai d'ençà dels temps coneguts amb el nom de Renaixença (mitjan segle XIX). Per culpa, en gran part, d'ella mateixa, i per culpa de moltes altres causes socials i polítiques com el materialisme, l'hedonisme, les migracions, la globalització, però sobretot per culpa de l'espanyolisme sempre

renadiu, de bell nou prepotent i desvergonyat. Si la cultura és l'ànima dels pobles, tenim una ànima molt gran, molt, però un cos esquifit, també molt, incapaç de contenir-la (i encara ens el volen, i ens el deixem, retallar, covards i mesquins com som de mena).

La manca d'autoestima i la desunió partidista ens fan molt mal, així com la manca de polítics de talla intel·lectual i moral capaços de liderar-nos. Sí, el mític pactisme català pot haver-nos salvat de no pocs naufragis al llarg de la història, però no n'hi ha prou. Cal dignitat, cal voluntat. No tenim prou fe en nosaltres mateixos, i sense fe ni les persones ni les nacions no poden realitzar-se amb llibertat i en plenitud com és de llei. No ja fe religiosa, encara que també, tal com el magnífic llibre del Dr. Antoni M. Oriol, *Nació i magisteri pontifici* (Proa, 2007), ens confirma de sobres, sinó simplement fe natural, confiança en el potencial humà que hi ha en tota persona i en tota nació, i que, en siguem conscients o no, és Déu mateix qui l'hi ha dipositat. Creguem en Catalunya, i la salvarem, començant per defensar la parla, el nostre primer i màxim senyal d'identitat, en contra de manifestos haguts i per haver.

Jesús, avui, als catalans ens retrauria el mateix que un dia va retreure als seus apòstols que tenien por d'ofegar-se al llac de Galilea: «Quina poca fe!»

Detall del baldaquí de Sant Martí de Tost (vegeu pàgines centrals). Foto: MEV

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Llibres | Anselm Grün i les seves respostes a les preguntes cabdals

Cadascun dels llibres d'Anselm Grün acostuma a ser ben rebut pels coneixedors de la seva trajectòria. Ara Editorial Claret, dins la col·lecció Savieses –gairebé de forma simultània amb l'aparició de l'edició en alemany, traduït per Josep M. Quintana–, ens ofereix **El llibre de les respostes. Les preguntes cabdals**, una edició preparada per Anton Lichtenauer.

S'hi recullen unes cent quinze preguntes i respostes que, tal com el mateix autor adverteix en el pròleg, «són unes qüestions sobre les quals cap ciència, per especialitzada que sigui, no pot donar una resposta segura. I, no obstant això, se'm fan aquestes preguntes que no ens deixen tranquils. Aquestes preguntes les fan els joves i persones que

es troben en tota mena de situacions de la vida. Espero que, amb les respostes que dono en aquest llibre, satisfaci les preguntes del major nombre possible de lectors i lectores».

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:
VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Josep Àngel Colomé
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 649 636 990 i 973 48 01 72
Correu electrònic: jacolomes@hotmail.com

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60

«Constructors de bellesa»

Aquest és un dels qualificatius que fa servir Joan Pau II en la seva Carta als artistes, datada el 4 d'abril de 1999 i que comença amb una inhabitual dedicatòria: «Als qui amb apassionada esplendidesa busquen noves "epifanies" de la bellesa per oferir-les al món a través de la creació artística». Com a document és relativament breu, però important. Tracta d'un tema que, a més del vessant cultural, incideix en moltes ocasions en la dimensió religiosa. Els artistes, afegeix, es mouen «atrets per la sorpresa de l'ancestral poder dels sons i les paraules, dels colors i les formes». També, en moltes ocasions, com s'ha dit, inspirats per la fe. Així ha estat en el

passat i ha de perdurar en el present. Per això Joan Pau II, fent-se ressò d'un discurs del seu antecessor Pau VI, amb motiu d'un encontre a la Capella Sixtina el 7 de maig de 1964, diu que l'Església espera que, dels artistes, «sorgeixi una nova "epifania" de bellesa per al nostre temps, així com respostes adequades a les exigències pròpies de la comunitat cristiana». En un moment en què, des de la primera pàgina del Full, us convidem a girar els ulls vers una mostra pictòrica pròpia d'una època d'esplendor artística, convé no perdre de vista les paraules que hem llegit. També avui en dia necessitem «constructors de bellesa» al servei de la fe.

L'Exaltació de la Santa Creu | Cicle A

Lectura del llibre dels Nombres (21,4b-9)

En aquells dies, tot fent camí, el poble acabà la paciència i malparlava contra Déu i contra Moisès. Deia: «Per què ens vau fer sortir d'Egipte si hem de morir en aquest desert? No hi ha pa ni aigua, i ja estem fastiguejats d'aquest menjar tan miserable.» Llavors el Senyor envià serps verinoses que els picaven, i molta gent moria. El poble anà a trobar Moisès i li digué: «Hem pecat malparlant contra el Senyor i contra tu. Prega el Senyor que ens tregui aquestes serps.» Moisès pregà pel poble, i el Senyor li digué: «Forja una imatge d'aquestes serps i posa-la en forma d'estendard. Els qui hauran estat picats, si la miren, salvaran la vida.» Moisès va fer una serp de coure, la va posar en forma d'estendard, i tothom qui havia estat picat, si mirava la serp de coure, salvava la vida.

Salm responsorial (Salm 77)

No oblideu les obres del Senyor.

Escolta, poble, el meu ensenyament,
escolta les meves paraules.

Aprèn dels meus llavis aquests records,
t'acleariran el sentit dels fets passats.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (3,13-17)

En aquell temps, Jesús digué a Nicodem: «Ningú no ha pujat mai al cel, fora d'aquell que n'ha baixat, el Fill de l'home. I així com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creguin en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant al món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per

El Fill de l'home
ha de ser enlairat

Decés de Mn. Josep Cruells i Rodellas, rector de Cantonigròs

Cantonigròs.- «Del Cabrerès al cel», es podria titular aquesta nota necrològica per la mort, el dia 10 d'agost, de Mn. Josep Cruells i Rodellas, rector de Sant Roc de Cantonigròs, complerts setanta-vuit anys i després de patir una malaltia irreversible. Era natural d'Alpens, on nasqué a finals de setembre de 1929. Estudià al nostre seminari i rebé l'ordenació sacerdotal el 27 de juny de 1954. Inicià el ministeri pastoral a les parròquies de Gurb i de Vespella i en 1963 anà a Cantonigròs per a una estada provisional, que, coses de la vida, es va perllongar essent-ne rector durant quaranta-cinc anys, cosa que vol dir que s'hi trobava bé i hi era apreciat. També li foren encomanades, més tard, les parròquies de Sant Julià de Cabrera i Sant Pere de Falgars.

De Mn. Josep Cruells destaca el seu zel apostòlic pel caràcter senzill i afable de tracte amb la gent i la seva estima pels valors tradicionals nostrats. Fou professor de català a Roda de Ter i gran animador i continuador del Concurs Parroquial Literari de Cantonigròs, un espai de llibertat per a la cultura catalana durant vint-i-quatre anys en aquells temps complicats, a l'empara del bisbe Masnou i l'abat Escarré, i que comptà amb personalitats com Triadú, Riba, Carner, Martí Pol, etc. També Mn. Cruells tingué especial cura de l'agençament del santuari de Cabrera, tant per les reformes en l'ermita com per la millora de les instal·lacions de l'hostatgeria. Igualment, arranjà les esglésies de Sant Julià i de Falgars. Per la

seva trajectòria cultural rebé el premi Fundació Lluís Carulla l'any 2004.

Les exèquies es celebraren en una ampli envelat, ja que l'església hauria estat insuficient per a la nombrosa assistència de familiars, feligresos i amics en un comiat dolorós però amb joia esperançada, per agrair-li els llargs anys de guiatge al capdavant de la parròquia. El bisbe Romà presidí la missa, acompanyat d'una seixantena de preveres diocesans, pregant a Déu perquè el seu servent sacerdot mossèn Josep hagi entrat al cel nou i terra nova de la casa del Pare, aquest cel que tantes vegades havia mirat tan a prop des de l'encimbellat santuari de Cabrera o del pla d'Aiats.

Breu

El Baptisteri de la Seu de Manresa ha quedat rehabilitat després de dos anys d'obres. S'han centrat en els elements decoratius de la cúpula i les arestes vuitavades del cimbori així com els paraments exteriors dels murs i els trifolis de balconades i les gàrgoles que estaven molt deteriorades per les inclemències del temps. La restauració permet contemplar una obra d'escultura impressionant i fa que el Baptisteri llueixi com nou de trinca. Ara s'anirà cap a l'adequació dels espais que acolliran el futur museu. Més informació a la web dels Amics de la Seu www.lasequia.org/amicseu/

Agenda litúrgica de la setmana

14 ■ L'Exaltació de la Santa Creu

/A. L'Exaltació de la Santa Creu.
Lectures: Nombres 21,4b-9 / Salm 77 / Filipencs 2,6-11 / Joan 3,13-17

Litúrgia de les hores: Setmana IV

15 □ Dilluns. La Mare de Déu dels Dolors. Sant Emili, màrtir († 304). Sant Nicomedes, màrtir (†c. 630).
Lectures: 1Corintis 11.17-26.33 / Salm 39 / Joan 19,25-27

16 ■ Dimarts. Sant Corneli, papa (†253) i sant Cebrià, bisbe (†258) màrtir.
Lectures: 1Corintis 12,12-14.27-

31a / Salm 99 / Lluc 7,11-17

17 ■ Dimecres. Sant Robert Bel·larmino, bisbe i doctor de l'Església (†1621). Santa Ariadna, verge (s. III). Dedicació de la catedral de Vic.
Lectures: 1Corintis 12,31-13,13 / Salm 32 / Lluc 7,31-35

18 ■ Dijous. Sant Josep de Cupertino, prevere (†1663). Sant Ferriol, màrtir (s. M).
Lectures: 1Corintis 15,1-11 / Salm 117 / Lluc 7,36-50

19 ■ Divendres. Santa Maria de Cervelló, verge (s. XIII). Sant Gener,

bisbe i màrtir (s. IV).

Lectures: 1Corintis 15,12-20 / Salm 16 / Lluc 8,1-3

20 ■ Dissabte. Sant Andreu Kim Taegon, prevere, i sant Pau de Chong i companys, màrtirs. Sant Eustaqui, màrtir (s. II).

Lectures: 1Corintis 15,35-37.42-49 / Salm 55 / Lluc 8,4-15

21 ■ Diumenge XXV de durant l'any /A. Sant Mateu, apòstol i evangelista.
Lectures: Isaïes 55,6-9 / Salm 144 / Filipencs 1,20c-24.27a / Mateu 20,1-16a

Diplomatura i Llicenciatura en
Ciències Religioses.
Cursos de Filosofia i Humanitats,
Bíblia i Teologia.

Raonar sobre art, Bíblia, ciència, dret, ètica, filosofia, història, Islam, Judaisme, litúrgia, moral, Nou Testament, patrologia, religions, salms, teologia, vivències... per poder enraonar.

Període de matrícula: del 8 al 26 de setembre.
ISCRVIC. Ronda Camprodon, núm. 2. 08500 Vic.
Tel. 938861555. www.iscrvic.org

Comiat de les Germanes Dominiques

Vic.- En una nota informativa redactada per les Germanes Dominiques es recorda que fou l'any 1596 que una comunitat vinguda del convent de la Mare de Déu dels Àngels de Barcelona va fundar un nou monestir a Vic. S'instal·laren en l'edifici on havien residit les Germanes Clarisses i, per això, eren conegudes com a religioses del Monestir de Santa Clara, tot i haver estat fundades per sant Domènec de Guzmán l'any 1206.

Ara els dos monestirs que hi havia a Barcelona i a Vic, juntament amb un tercer, deixen d'existir per a donar pas a una refundació que porta el nom de Sant Domènec de Guzmán i té la seva seu a Sant Cugat del Vallès, diòcesi de Terrassa.

Actualment la comunitat de Vic era formada per un reduït nombre de religioses; en la nova comunitat seran vint-i-cinc. Reconeixen en el seu escrit que «la unió de tres comunitats diferents no els serà difícil, perquè pertanyem a una federació que integra Aragó, Catalunya, València i Balears, en la qual totes ens coneixem i moltes de les que ara conviuem es van formar en el mateix noviciat. D'altra banda, intentem una igualtat de drets i obligacions i, per això, les prioras deixaran immediatament de ser-ne i se n'elegirà una de nova».

A l'hora de prendre una decisió com aquesta, diu que es miren el nou projecte «amb il·lusió, fins i tot per

part de les que són més grans, particularment per a poder viure millor la nostra condició orant. La nostra finalitat és la intercessió que tant necessita el món d'avui».

Pel que fa a l'edifici, en el moment d'anar-se'n sabien que «les decisions les pren la comunitat en contacte amb la federació, que depèn de la Santa Seu. El monestir és propietat de la comunitat i voldria que continués el mateix culte en la seva capella i que fos ocupat per una entitat religiosa».

El passat dia 1 d'agost es trencava una estada a la ciutat de Vic de les Germanes Dominiques que ha durat més de quatre-cents anys. Desitgem que aquesta nova etapa els sigui fructífera i de llarga durada.

La catequesi | Romà Casanova, bisbe de Vic

Des de fa uns quants anys, juntament amb el Dia de la Catedral celebrem la Jornada Diocesana. Aquest any el tema que es va escollir va ser el de la catequesi i tot el dia és dedicat a reflexionar i pregar sobre la catequesi a la nostra diòcesi.

La paraula «catequesi» té relació, en el seu origen etimològic, amb la paraula «ressonar. Així ho van entendre els primers cristians que, de les explicacions sobre els misteris de la fe, les celebracions, la pregària i la vida cristianes, en van dir «catequesi».

També avui en el nostre temps la catequesi continua essent necessària per a transmetre la fe cristiana. Recordem que ningú no pot ser cristià sense que hagi escoltat l'anunci de la fe cristiana i l'hagi acollit en el seu cor i en la seva vida. Ser cristià és sempre un esdeveniment en el cor d'una persona que acull la paraula que li proclama l'Església, per mitjà dels seus catequistes, i amb aquesta paraula es troba amb Jesucrist. La vida, amb l'encontre amb Crist, canvia. La fe acollida transforma la vida.

El destinatari de la catequesi és tota persona que es troba amb la fe pel testimoni dels cristians. L'evangelització o primer anunci és previ a la catequesi. En aquests moments i entre nosaltres l'evangelització és de gran urgència, tant per raó dels nouvinguts que no coneixen Crist, com per raó d'aquells que, nascuts en aquesta terra d'arrels cristianes, no s'han pogut trobar amb l'anunci de Crist.

Cal recordar el paper dels pares cristians en la catequesi dels infants i adolescents. El lloc de la primera catequesi i primer anunci continua essent la família. Els pares tenen el dret i el deure d'iniciar en la fe i en la pregària els seus fills. Els avis i àvies també han de col·laborar en aquesta tasca, donada la realitat de la vida familiar en la nostra societat.

El primer catequista en una diòcesi és el bisbe. Així fou en les primeres comunitats cristianes. L'ensenyament del bisbe als catecúmens apareix amb tota claredat mirant la història. També avui el bisbe és el primer responsable i el primer catequista de la diòcesi. La tasca de la catequesi no es pot viure al marge del ministeri episcopal.

També cal recordar que, entre les tasques fonamentals del ministeri dels preveres, col·laboradors necessaris del bisbe, hi ha la de la catequesi. En les comunitats parroquials els preveres no poden delegar del tot aquesta tasca. Han de tenir col·laboradors, però el responsable de la catequesi continua essent el prevere.

Vull agrair la tasca preciosa dels preveres i diaques, dels centenars i centenars de catequistes que arreu de la diòcesi fan aquesta tasca amb sentit eclesial i són conscients del que tenen entre les mans i, amb la humilitat i treball que això requereix, fan l'obra pacient del qui sembla esperant la resposta de la terra confiant en la pluja de la gràcia divina.

Pelegrinatge diocesà a Tarragona

Amb motiu del Jubileu dels sants màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi.

Es farà el dissabte dia 11 d'octubre.

Serà presidit pel senyor bisbe.

El programa conjunt és el següent:

A les 10 del matí: Arribada a l'oficina del pelegrí, que es troba al Seminari.

A les 11: Missa del pelegrí a la catedral metropolitana.

A dos quarts de 12: Visita guiada a l'amfiteatre, lloc del martiri.

A les 2: Dinar al Seminari.

Per a més informació, adreceu-vos a la respectiva parròquia.

El senyal del cristià | F.G.T.

El vell catecisme preguntava: «Quin és el senyal del cristià?» La resposta, que molts deuen recordar, era: «El senyal del cristià és la santa Creu.» Jesús, però, ens parla d'un altre senyal d'identitat dels cristians: l'estimació mútua: «Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres.»

Ara bé, l'amor que Jesús ens prescriu com a manament nou no és qualsevol mena d'afecte superficial i passatger. És una estimació que té un punt de referència ben concret: «Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres», diu el Senyor. L'amor de Jesucrist és respectuós, fidel i perseverant. És un amor

que es posa a prova en les dificultats i que no es fa enrere davant el sacrifici. És l'amor que va manifestar, sobretot, en el total lliurament de si mateix en la creu.

És bona, doncs, la resposta del catecisme. La creu és el senyal del cristià si hi sabem veure la màxima expressió de l'amor de Jesucrist i si en fem una memòria viva i exigent de com hem d'estimar. Per amor Jesús va acceptar la mort de creu i per això el Pare l'ha exalçat amb la resurrecció i l'ha fet font d'una vida superior. Si som fidels a aquesta vida d'estimació, farem creïble el cristianisme. Ho diu Jesús mateix.

Fins al dia 16 de novembre, al Museu Episcopal de Vic (MEV) es pot contemplar sencer el baldaquí de Tost

El Cel Pintat. El baldaquí de Tost és un suggeridor muntatge consistent en la reconstrucció del baldaquí original de la parròquia de Sant Martí de Tost (comarca de l'Alt Urgell). El baldaquí era un moble litúrgic que tenia la funció de cobrir l'altar i servir de símbol de la volta celeste i atribut de poder. L'exposició també posa l'accent en el context original de la peça: l'església fou consagrada l'any 1040 pel bisbe Eribau d'Urgell, a petició d'Arnau Mir de Tost, el qual rebé com a prova d'amistat i agraïment unes relíquies de la Vera Creu adquirides a Itàlia per l'abat Oliba i que actualment es conserven al MEV.

L'exposició

El baldaquí de Sant Martí de Tost és una obra excepcional del romànic català que es conserva en dos museus diferents. El MEV posseeix la biga davantera i la cresteria, i el Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC), la taula-plafó. Per tal de donar al públic l'oportunitat de gaudir, per primera vegada, del conjunt sencer, ambdues institucions van decidir desenvolupar aquesta exposició temporal considerada com un primer pas dins un projecte més ampli de retrobament de conjunts romànics dispersos per Catalunya. Es tracta d'una estreta col·laboració entre museus que vol ser un exemple de la voluntat d'aplegar esforços per al millor coneixement, estudi i difusió d'aquest tipus de peces.

El baldaquí de Tost, una obra excepcional

El baldaquí és un dels elements més representatius del mobiliari litúrgic medieval. Pot presentar formes diverses i té una significació protectora, simbòlica i honorífica.

Una de les peculiaritats del baldaquí de Tost és la d'haver conservat pràcticament tots els elements constitutius d'un baldaquí-plafó (biga davantera, taula central i cresteria). Malauradament, durant la guerra civil es van perdre les dues bigues laterals, pintades també amb senzills motius geomètrics, que encara es veuen en les fotografies fetes per Adolf Mas l'any 1921 de la instal·lació museogràfica de mossèn Gudiol. Cal assenyalar igualment que la cresteria actual pertany a un moment posterior respecte a la resta dels elements. Aquesta afirmació es basa no solament en un fet estilístic, sinó també en les diferents tècniques emprades. A més, la biga presenta a la part alta les restes d'un encaix pensat per a la cresteria original.

Decoració de la taula. Foto: MEV

El baldaquí primitiu s'adaptava perfectament a les mides de l'arc triomfal de l'església consagrada l'any 1040. Probablement fou realitzat en el primer terç del segle XIII, cap al 1220, ja que denota l'impacte de l'anomenat estil 1200. Ignorem, però, per què es va produir en poc temps, a mitjan segle XIII, la substitució de la cresteria romànica per una de nova. S'hi representa l'escena del Sant Sopar, seguint un model iconogràfic molt semblant al dels frescos de la capella de Santa Caterina de la Seu d'Urgell (MEV 9001) i en un estil molt bizantinitzant, proper a l'anomenat primer Mestre de Sant Pau de Casserres (Berguedà). Aquesta insistència en el tema eucarístic sembla connectar encara amb les lluites contra els albigesos empreses pel bisbe d'Urgell, Ponç de Vilamur (1230-1257).

Ego sum lux mundi: el cel pintat de Tost

«No ploris: ha triomfat el lleó de la tribu de Judà, el rebrot de David» (Ap 5, 5). Des de sempre el baldaquí va ser un atribut de poder que simbolitzava la volta celeste. La seva funció sobre l'altar cristià té el seu origen en la Roma paleocristiana, on trobem precedents per a la biga ornamentada (*fastigium*): en la que va donar Constantí a la basílica de Sant Joan del Laterà o el mateix baldaquí o *ciborium* primitiu de Sant Pere del Vaticà.

Decoració de la biga. Foto: MEV

En el cas de Tost, si la biga ornamentada es pot relacionar amb la decoració dels sostres de fusta pintada de les esglésies catalanes –(*lignis decoratis mirifice*), diu la consagració de Cuixà del 953) o les iconostasis bizantines amb les quals es marcava l'espai més sagrat de l'església–, la taula-plafó sembla reflectir els programes de les voltes dels baldaquins occidentals alt-medievals.

La decoració dels dos elements a Tost, biga i taula-plafó, serveix per a donar una imatge de la terra i el cel en clau al·legòrica i escatològica. La biga presenta en ambdues bandes una decoració pintada en medallons que mostra el món amb la lluita entre el bé i el mal, seguint el simbolisme moralitzant dels bestiaris anglesos: el guerrer contra l'ós diabòlic, el fals Centaure amenaçant el Brau de Crist, la seductora Sirena amb la deforme *Grylla*, i l'arquer que dispara contra la virtuosa i vigilant Grua. Al centre, en relleu de guix antigament daurat, es repeteix el motiu apocalíptic del Lleó de Judà, és a dir, el Crist victoriós sobre el pecat i la mort (Ap 5, 5).

Finalment, la taula-plafó, situada sobre l'altar on se celebrava l'eucaristia, és decorada amb la promesa de vida eterna mitjançant la representació de la Segona Vinguda de Crist acompanyat dels símbols dels evangelistes (Àngel de Mateu, Lleó de Marc, Àliga de Joan i Brau de Lluc) i mostrant el camí que va de les tenebres al cel: «Jo sóc la llum del món» (*Ego sum lux mundi*) (Jn 8, 12). Encara que fet posteriorment, el coronament d'una cresteria decorada amb el Sant Sopar redundaria en el significat salvífic del sagrament de l'eucaristia.

Activitats a l'entorn de l'exposició

El MEV ofereix visites comentades a l'exposició el dissabte a les dotze del migdia. A més, les famílies

poden participar activament en un espai relacionat amb l'exposició, l'*Espai El Cel Pintat*, on trobaran elements lúdics amb personatges i elements fantàstics medievals que ajuden a comprendre i aprofitar més la visita.

El dijous 23 d'octubre, a dos quarts de vuit de la tarda, es faran dues conferències: *El baldaquí de Tost, obra mestra de la pintura sobre taula*, a càrrec de Manuel Castiñeiras, cap de la Col·lecció d'Art Romànic del MNAC, i *Tècniques executives del baldaquí de Tost i història de les seves restauracions*, a càrrec de Mireia Mestre, cap de l'Àrea de Restauració del MNAC.

Foto: MEV

Foto: MEV